

»Kan Udenrigsministeren give nærmere Oplysninger om de Synspunkter, der har ført til Fastsættelsen af en Sterlingkurs paa 19 Kr. 34 Øre med deraf følgende Konsekvenser?«

Fremme af Forespørgselen vedtoges $1\frac{1}{8}$ (F. Sp. 1062).
Forespørgselen foretoges $\frac{7}{9}$ (F. Sp. 1242).

Forespørgeren begrundede sin Forespørgsel med det Røre, der var opstaaet, da det blev bekendt, at man i den dansk-engliske Betalingsoverenskomst havde fastsat Sterlingkursen til 19 Kr. 34 Øre. Han ønskede med Henblik herpaa at faa en nærmere Redegørelse for, hvorfor Kursen skulde ligge netop paa dette Niveau, der syntes ham noget tilfældigt valgt. Siden Januar 1942 havde Sterling ganske vist været noteret i 19,34, men denne Kurs blev fastsat ved en Regulering af Kursen paa tyske Mark og havde en rent nominel Karakter, saa længe der ikke kunde foregaa nogen Vareomsætning mellem Danmark og England. »Der er ogsaa Grund til at spørge, om der er taget tilstrækkeligt Hensyn til Balancen mellem danske Erhvervsinteresser. Det er givet, at de Erhverv, der væsentlig skal indføre her til Danmark, er interesseret i en lav Sterlingskurs, og at de Erhverv, der væsentlig laver Eksportartikler og udfører, er interesseret i en høj Sterlingkurs. Forretningen Danmark som saadan, det danske Samfund, er hverken interesseret i en høj eller en lav, men i en naturlig Sterlingkurs, der svarer til Samfundets samlede Produktion og Købeevne. Og vi er mange, der anser det for at være ikke alene uheldigt, men ødelæggende for et sundt Pengevæsen, sund Økonomi og sund Politik, hvis vi har en Sterlingkurs, der nødvendiggør enten Importreguleringer eller Eksportpræmier.«

I sin Svartale mindede *Udenrigsministeren* om, at den danske Krone ved Krigens Udbrud var blevet sænket over for Dollars, hvorved Kursen paa denne Valuta steg fra 4,79 til 5,18. Samtidig gik tyske Mark op fra 192,20 til 207. Ved Kronehævningen i 1942 blev Dollarkursen atter 4,79, og Sterlingkursen ansattes i Overensstemmelse hermed til 19,34. Det var altsaa ikke nogen tilfældig Kurs, man dengang satte paa Sterling, og naar der nu skulde afsluttes en Betalingsoverenskomst med England, fandt man det naturligt at blive staaende ved den hidtidige Kurs og at fastslaa, at denne Kurs ikke skulde kunne ændres af nogen af de kontraherende Regeringer, »medmindre der gives den anden Regering saa langt Varsel, som det er praktisk gørligt«. »Hvis det ærede Medlem saa vil sige til mig« — udtalte Udenrigsministeren videre —, »at der i hans Spørgsmaal ogsaa ligger: hvorledes